

[Udenrigsministeren.]

fredshed, jeg her kan sige, at drøftelserne af forholdene inden for NATO-alliancen og af vestens holdning til de storpolitiske problemer klart viste en enig sluttet op om Atlantpagten som det bedste fælles instrument til varetagelse af den vestlige verdens sikkerhed og fredens bevarelse. Vi har også kunnet konstatere, at der var enighed om på mødet i en rolig og objektiv atmosfære at fortsætte diskussionen om de problemer, om hvilke der endnu gør sig afvigende synspunkter gældende. Det er i og for sig noget ganske naturligt, at der mellem lande som dem, der er repræsenteret i NATO, kan være afvigende synspunkter på dette eller hint område. Det afgørende forekommer mig imidlertid at måtte være, at vestens sammenhold uadtal opretholdes usvækket. Dette er tilfældet.

I de indlæg, som jeg havde lejlighed til at fremkomme med under mødet, beskæftigede jeg mig bl. a. med forholdet til Sovjetunionen, hvor jeg kunne give oplysning om udenrigsminister Gromykos besøg her for et par måneder siden og om den tilfredsstillende udvikling, der har kunnet konstateres i forholdet mellem Danmark og Sovjetunionen. Jeg gjorde også nogle bemærkninger om forholdet til udviklingslandene samt om nedrustningssagen.

Hvad angår udviklingslandene, fremhævede jeg bl. a. betydningen af støtten til disse lande og Danmarks ønske om at bidrage med sin andel hertil. Endvidere nævnte jeg, at der, uanset at man i vesten havde vist stor forståelse for de nye landes problemer, dog stadig udestod problemer, som var til skade for forholdet mellem vesten og den nye verden, problemer, med hensyn til hvilke befolkningen i vesten viste en stadig stigende utålmodighed. Jeg fandt også anledning til at nævne, at et af udslagene af denne utålmodighed var den voldsomme harme i vestens lande, herunder også i Danmark, over den racepolitik, som blev ført af den sydafrikanske regering.

Vedrørende nedrustningsspørgsmålene nævnte jeg bl. a., at vi i Danmark havde set med særlig tilfredshed på det fortsatte britisk-amerikanske initiativ over for premierminister Khrustjev. Jeg udtalte som min opfattelse, at nedrustningskonferencen

havde været og stadig var nødvendig, fordi den muliggjorde den stadige kontakt mellem Sovjetunionen og vestmagterne.

Mødet i Ottawa var et rutinemæssigt forårsmøde. Jeg er imidlertid kommet tilbage fra mødet med et fornyet og forstærket indtryk af nytten af disse møder og værdien for Danmark i at deltage i disse drøftelser om storpolitiske og forsvarsmæssige problemer, som foregår på disse møder.

Der er rejst forskellige enkeltspørgsmål af politisk karakter vedrørende den internationale politik. Således har det ærede medlem hr. Poul Møller bedt om en orientering om FN's krise og spurgt, hvad den danske regering agtede at foretage sig i sagen. FN's økonomiske krise er, som det ærede medlem ved, ikke af ny dato og hænger sammen med, at en række lande ikke har ment at kunne betale til de fredsbevarende opgaver, som FN har påtaget sig, nemlig i mellemøsten og Congo. Hertil kommer, at nogle lande ikke har opfyldt deres betalingspligt vedrørende FN's almindelige budget. Det samlede udestående beløb er pr. 30. april i år opgjort til ca. 184 mill. dollars, men heraf hidrører ca. 65 mill. dollars fra indeværende års budget, således at det nok vil være rigtigst at sige, at udestående beløb andrager 119 mill. dollars, idet de fleste lande jo normalt i løbet af finansåret indbetaler deres bidrag til det almindelige budget. På den 16. plenarforsamling blev det vedtaget at optage et lån på 200 mill. dollars til imødegåelse af den daværende økonomiske krise, og heraf, kan jeg oplyse, er der til dato tegnet ca. 149 mill. dollars.

For at få klarlagt, om de særlige udgifter til FN's operationer i det mellemste østen og Congo kunne betragtes som ordinære udgifter inden for organisationens rammer i henhold til pagtens artikel 17, stk. 2, vedtog generalforsamlingen en resolution, der indeholdt en anmodning til den internationale domstol om juridisk vejledning i dette spørgsmål. Domstolen kom til det resultat, at de nævnte udgifter var at betragte som organisationens udgifter, og på den 17. plenarforsamling accepteredes domstolens udtalelse. Man nedsatte et arbejdsudvalg, og det har nu i lyset af domstolens udtalelser undersøgt metoderne for finansieringen af fremtidige fredsbevarende operationer. Udvalget har afgivet en rapport, som for tiden